

\* **Ferenczy György** zongoramestje szerdán hangzott el a Zeneművészeti Főiskola nagytermében. Az a pianistageneráció, melyhez a művész is tartozik, a negyvenesek, úgyszólván teljesen letűntek pódiumainkról. Koncertjeinken *Dohnányi* és *Stefánia* mellett csaknem kizárólag csupa fiatal, az iskolapadból éppen hogy kikerült, igazi művészi érésfolyamaton még keresztül nem ment zongorista lép föl gyors egymásutánban. Az „idősebb” nemzedékhez tartozó **Ferenczy György** született virtuóz, elegáns játékos, de a Thomán-Dohnányi-iskola arányait hozó művész harmónikusan zengő fényes zongorahangja jóval többet mutat, mint ügyeskező és jófejú muzsikust. Érdekes volt számunkra játéktílusának megfigyelése. Erősen függetlenített ujjai, vízszintes és merőleges sikkat érvényesítő technikája *Lheuvre* emlékeztet. Remek súlytechnikával, könnyedén dolgozik. Rajzban világos kifejezése egyes különösen plasztikus hangjainál a szobrász vésője jut eszünkbe. Virtuozitása távolról sem szemfényvesztő hatásadás, soha sem válik kifejezése dagályossá, sőt inkább kerül a szenzuális és romantikus elemeket. Felfokozott életritmus jellemzi ezt az idegembert a nála fordítva áll a dolog, mint a többi előadóknál. Nem *Bach* és *Beethoven* szálláscsinálója s az *Appassionata*-szonátánál sokkal megkapóbb, amikor biztos keze *Chopin*hez nyúl vagy *Liszt* tolmácsává válik. Megkapóan finom megoldás volt például az *F-dúr* prelúd tavaszi légkört hozó könnyedsége vagy a *Campanella* szökevényes bravúrja és kemény hangnemek szó nélkül a rődások között elhangzó, ritkán hallható *Mozskvat* emlék tálalását sem. **Ferenczy György**öt nemcsak külföldi sikerei emelik előttünk, hanem iskolája és iskolázottsága. Valószínűleg nemcsak *Chopin* és *Liszt*, hanem *Albeniz* és *Falla* specialistája is ő. (G. E.)